

O Ara

– Ethem BABRAK · 10 Eylül 2025

Doğrusu
Hiç bilmiyorum
O ara dışarıdaydım
İçerisi soğuktu
Hayat henüz çocuktu
Bıaktım, yürüdüm, gittim
Önce kendime gittim
Sonra yine kendime geldim
Aslında ben o ara bir kendime, bir sana gittim
Baktım, ben evde yoktum
Seninse kapını çalıp yüreğini almışlardı
Sordum, sende yoktum
Kendimde de değildim
Galiba o aralar, ben kayıptım

Doğrusu
Hiç bilmiyorum
O ara deliydim
Adımı sorsalar
Telefon numaranı verecektim

İşin nedir deseler
Ben seni sevecektim
Yani o ara, ne oldu bilmiyorum
Aklım tatile çıkmış
Gönlüm çoktan sana varmıştı
Hükümet arazi olmuş
Yurdum dediğim ülkem, sana bağlanmıştı
Ben kendi iç işlerimde özgür
Ama bütün sevmelerimde sana bağlıydım

Doğrusu
Hiç bilmiyorum
Çok sonradan öğrendim
Meğer henüz ergendim
Yumruk attığım adamlar
Aynadaki bendim
Yani o ara, içtiğim ayran
Başıma iş açmış
Kalbin diye yürüdüğüm uçurum
Gönlünden düşmüş
Sevda diye tutduğum dal
Kırık bir hayal olmuş
Sevmeye niyetlendiğim sen
Çoktan yok olup kendini sevmiştin

Doğrusu
Hiç bilmiyorum
Çok sonradan öğrendim öğrenmeyi
Ve sadece aynadaki adamı sevmeyi
Yani o ara darılmıştım kendime
Uzun bir süre konuşmadım
Hayatım düştü
Küstüm kaldırmadım
Gökyüzü o ara ağladı
Ben sana oruçlu iken
Seccade namazdaydı
Ruhum sana hastalanmış
Serseri sevda ilaç diye seni içirmişti
Yani o ara

Bir yara
Belki de bin yara
Kalp iflas etmiş
Akıl çoktan hastaneye kaldırılmıştı
Doktorlar da anlamamıştı
Çaresi yoktu
Sen ölecektin
Ben yaşayacaktım

Yani o ara ne oldu
Doğrusu
Hiç bilmiyorum
Toprak mı üşüdü
Yağmur mu ısıttı anlamadım
Yani ben o ara, kendimde değildim
Doğrusu sana da hiç gelemedim
Adını sordular
O bendir diyemedim
O ara sen çoktan benden ayrılmıştın
Kendimden kaçamayan bir bendim
Sonra hayat tepeden baktı
Ben yüreğinin en üst katına çıkıp
Senin görmeyen gözlerinden ona el salladım
O da sen gibi darıldı, gitti
Neymiş, alay ediyormuşum
Sadece arkasından baktım

O ara bazı şeyler karmakarışıktı
Doğrusu
Hiç bilmiyorum
Ve artık öğrenmeye de niyetim yoktu
Sallayacaktım başımı
Harcayacaktım bendeki senleri
Laftan anlamayan akıl
Fukara geçinen bir zengin olacaktım
Neredesin deseler
Senden başka herkeste olacak
Senin başını koyduğun yollara
Kirli ayaklarla basıp geçecektim

Sonra bir ara gece göz kırptı
Şiir çağırıldı
Şair söylendi
Ben dayanamadım kaçtım
Söylense şair, ağlayacaktım

Doğrusu
Ben artık herşeyden kaçıyorum
Mesela senden
En çok da kendimden
Bir ara beni ben yakaladı
Kıyamet kopacak sandım
Duramadım kaçtım
Bu aralar aynalara bakmıyorum
Hele sana hiç bakmıyorum
Benim tanıdığım hayat
Bizim oradan çoktan geçti
O bana güldü
Ben ona küfrettim
Sonra çıldırdı hayat
Seni seçti
Ben öylece kaldım
Ve durmadan yazdım
Bir seni yazdım
Bir kendimi
Kalem kızdı
Onun da tahammülü yoktu
Böyle sevmelere
Öyle uzaktan uzağa yazıp çizmelere
Anlayacağın o da küstü ve gitti

Bir ara
O ara
Yani ben
Yani sen
Yani biz ikimiz
Ondan sonrasını hatırlamıyorum
Galiba sen ölüyordun
Doğrusu

Gerisini
Hiç bilmiyorum

24 Şubat 2018